

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1854-02-25)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1854-02-25)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 108. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000040.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiøbenhavn. 25. Febr. 1854.

Min kiære Christian,

Som sædvanlig har dit sidste Brev interesseret mig meget — jeg vil nu springe forbi, at det har glædet mig som en Meddelelse fra dig, hvis personlige Savn jeg saa ofte og saa dybt føler. Thi, hvad hjælper det vel mig, at jeg har det, som Du i saa høi Grad savner, eller synes at savne? — dette »adspredende, morende« eller underholdende Spil med den ydre Tilværelse, som man søger i Selskabslivet og enkelte Gange ogsaa kan finde i en stor Stad. Jeg siger, jeg har dette Liv, det vil sige, jeg kunde med ikke betydelig Umage — men med desstørre Opoffring af det bedre, det indre Aandsliv — have det daglig, om jeg vilde, og det endog langt rigere, eller mere mangfoldigt og afvejlende, end Du. Jeg trænger endog fysisk til at benytte noget af et slikt adspredende Liv; thi jeg føler mangengang ikke ringe Besvær af det næsten uafbrudt siddende og arbejdende Liv, jeg fører i min høie Alder; jeg føler Virkningen af undertiden en heel Uge, ja stundom endog to — ikke at gaae ud nogen Aften — thi selv den blotte Bevægelse ved at gaae ud og hjem er mig gavnlige. —

Men — jeg resignerer, jeg undværer, hvad jeg maa unddrage mig fra, deels af nødvendig Arbeidspligt, deels af forstemt og tungsindigt Humeur, der siden Juli Maaned 1853 sielden har forladt mig, og som nu i Vinter har faaet en kun alt for rigelig udvortes Næring i alle de Ubehageligheder og de ved deres betydelige Størrelse i oeconomisk Henseende krænkende Pengetab, jeg ikke allene har lidt, men i endnu større Grad kommer til at lide. — Den sidste Sag er mig til mange Tider i høieste Grad fatal og forstyrrende, ikke saa meget ved det litte Tab, som ved den bestandige Tanke paa Mueligheden af en fortsat Ødelæggelse i Fremtiden. Men det er dog altid noget, som man kan ryste af sig, naar man absorberes af høiere og renere Tanker, og forjage ved Arbeide og Virksomhed. Men ogsaa paa dette Standpunkt lider jeg af utilfredsstillende Forhold, som Du for en stor Del nok kiender; ja jeg lider ogsaa under den Egenskab, der udspringer s. 109 af min Natur, og hvis Kraftyttring næsten er stærkere end enhver anden: nemlig at min indre, aandelige Virksomhedsdrift, langt fra at aftage, snarere voxer med Aarene — med hver Uge eller Maaned af disse, som udrinder, og derved siger mig : saameget nærmere ved Udgangen! — Du seer altsaa, at det, som sagt, ikke hjælper mig, at jeg endog langt bedre, friere, mere uafhængig, og med større Mangfoldighed i Underholdning og Oplivelse kunde mores og opmuntres i det selskabelige Liv og i de interessanteste, mest afvejlende Kredse, her gives, end jeg har kunnet eller fundet Leilighed til i yngre Aar. Stemningen mangler, og med den ogsaa Driften til at søge, hvad jeg kunde finde saa tidt jeg vilde. —

Det var saaledes, sagde jeg mig selv, ret godt at jeg i Forgaars Aftes paa en Maade var tvungen til at gaae i den anden store Aftencirkel, jeg i Vinter har været i; (hverken jeg eller din Moder kom ikke engang fornylig hos Ewerløf, hvor der var en Soirée dansante, med 70—80 Mennesker). Men fra Grev C. Moltke, hvor jeg 10 Dage i Forveien blev buden til i Forgaars Aftes, kunde og vilde jeg ikke blive borte; og da jeg først var der, underholdtes jeg meget vel fra 9—12, skiøndt næsten hele Tiden staaende og i en umaadelig Hede, der afløste en i Begyndelsen bitterlig Kulde, der var aldeles ikke lld i nogen Kakkelovn i 3 Sale og Værelser, hvor over 150 Mennesker vare sammenpakkede — egentlig kun i 2 af disse Værelser; thi det 3die var forbeholdt til Spillepartier, og der skiøttede naturligvis Ingen om at være eller at tage frisk Luft, da man derved med det samme blev af- og indespærret. Der var Alt, hvad der nu regnes til »Vort Hof« (undtagen Enkedronningen). Det bliver dog altid en mærkelig — fordi næsten mageløs historisk Situation — at Kongen af Danmark ikke mere hører til det egentlige danske Hof — hvilket derfor heller ikke egentlig eksisterer som Eenhed. Der saae jeg da ogsaa første Gang den saakaldte »preussiske« Prindsesse Anna — en for mig meget interessant Personlighed, som jeg meget gjerne skulde ønsket at kunne have talt med, men erfarede alt for silde at hun var der, til at jeg kunde bede Grevinden at præsentere mig. Det gik mig overhovedet saa underligt, at da jeg kom lidt før 9, var der næppe 10 Mennesker at tælle i alle de iiskolde Værelser. Men blandt disse 10 var General Hansen, og da jeg kom i en Samtale med ham, som varede vel en halv Time, imedens vi vare komne hen i en Krog ved Klaveret, saae jeg til min Forbauselse, i det endelig s. 110 nogle kom hen og afbrød os, at Salen i den Tid var bleven propfuld, hvortil jeg næsten intet havde mærket. Jeg var derved ogsaa bleven indeklemt i denne Ende af Salen, og havde stor Møje med længere hen at trænge mig ud igiennem Beleirings-Corpset omkring det store Fortepiano — Corpset bestod nemlig i sin Hovedstyrke af Damer — da det kom til at der skulde synges af en Italiener fra Opera-Selskabet (en eneste Arie sang ogsaa Comtesse Anna meget smukt, skiøndt forceret af sin Moder, og med meget usikker, skiælvende Stemme) og spilles af en tysk Violonist, Kongsløv, som efter min Mening gjorde sine Sager ulige bedre end den italienske Sanger. Først imellem disse Præstationer hørte jeg om den preussiske Prindsesse, og gjorde mig Umage for at see hende. Hun er høi, smal, meget ung og ungdommelig; hun har et her ikke sædvanligt Ansigt, som man vel kan kalde smukt; en ligesaa usædvanlig Livelighed i Øinene og i hele Ansigtets Udtryk og Mimik, der synes at bekræfte hvad der siges, at hun skal være baade opvakt og i høi Grad naturlig, uden al affecteret Fyrstelighed. Havde man endda haft en saadan Dronning, i Stedet for den Strelitziske Dame^{*)}; hun var maaskee bleven her; men hvad havde det hiulpet? — Hun siges at finde meget Behag i sit Hvedebrødsliv i Kiøbenhavn, og hun havde neppe været her i 14 Dage før hun tog en dansk Sproglærer, jeg mener en Capitain ved Høiskolen.

Naar jeg nu her har tracteret dig med en saadan Episode af en Episode i mit isolerede Hverdagsliv (thi der

kunde være meget endnu at fortælle om denne Soirée) da vil jeg ogsaa meget hellere fylde Papiret, som Du denne Gang skal modtage, med et ligegyldigt Stof, end maaskee bidrage til at forstemme dig ved at meddele dig formeget af mit Alderdomslivs mørke Sider. — —

Du læser dog vel noget i danske Blade og har formodentlig seet hvad Følge den Wegenerske Sag og det irettesættende Reskript af Kongen har havt (efterat han ved sit eget Taffel havde drukket en Skaal for hans Frifindelse og dirigeret Skaalen til Wegeners Defensor Etatsraad Liebenberg, som var tilsagt til Taffelet.) O tempora, o Rex! — maa man sige. Ligeledes har Du vel seet, at et Par Regentsianere og to, tre andre unge Studenter havde forberedt et Hurra-Tog om Aftenen udenfor Wegeners Huus, som denne med sædvanlig Forfængelighed offentlig i flere Blade frabad sig, s. 111 efter at han selv og hele Byen vidste, at Bræstrup alt havde inhiberet Toget. I den Anledning fik Consistorium Academicum en Skrivelse fra Cultusministeriet, var samlet i Gaar og besluttede med Majoritet, at Studenterne skulde gives en Irettesættelse. Den vil godt hielp! — Det rigtige var en Anordning, der strax fratog enhver Student, som har noget Universitetsstipendium, dette, naar han offentlig vil opsætte sig imod Kongen, eller hans Regiering. — —

Tak endnu engang for dit Brev! — Du er kun alt for sparsom med at unde mig den Glæde. — —

C. M.